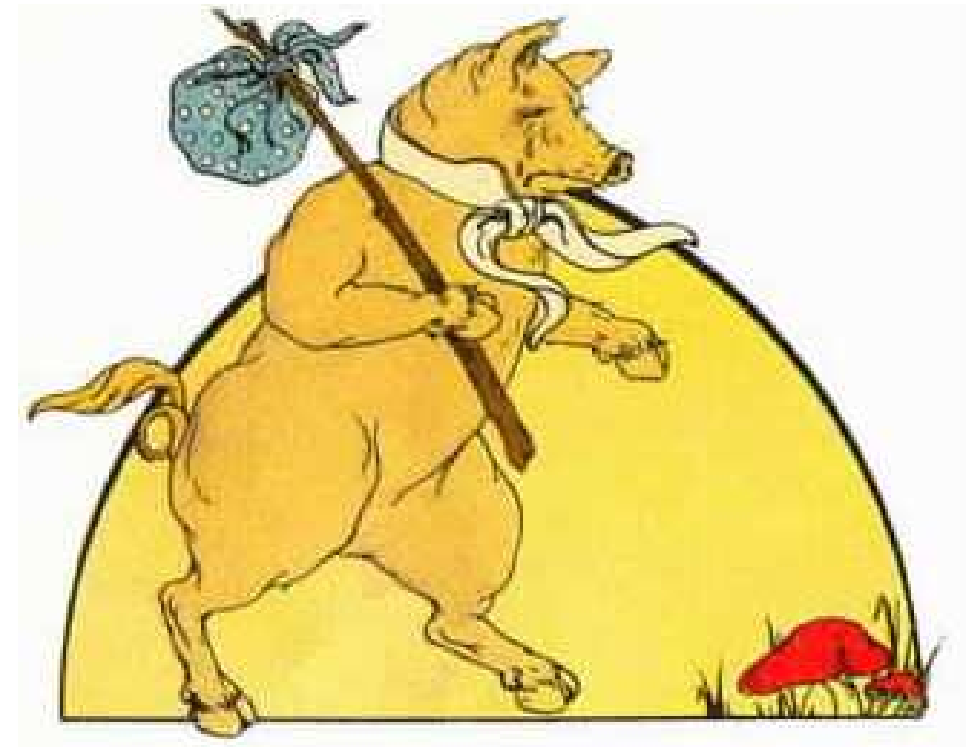

היה היו פעם ארבעה חזירים עשירים
מאוד. קראו להם גרונטאל, סנופאל, סנוגאל
וזנבון. גרונטאל היה הבוגר ביניהם והגדול
שבהם. סנוגאל היה התינוק והקטן מכולם.
וזנבון היה פעם הקטן, אך הדבר השתנה
כשבא סנוגאל.

החזיר הלא-אנוכי

כתבה שרלוט הר
ציירה פרנצ'יס בים

גרונטאל וסנוגאל וסנופאל היו אנוכיים מאוד ותמיד לקחו לעצמם כל דבר שרק ידיהם יכלו להשיג. לכן החיות הנחמדות והמכובדות השתדלו לא לפגוש אותם. אך זנבון לא היה אנוכי כלל, וכולם אהבו אותו.

וכך קרה שבלילה אחד קר של חורף, כששלג ירד ורוח נשבה בחוץ, ובפנים הכל היה נעים וחמים, ארבעה החזירים ישבו לארוחה, אותה הגישה להם דיגאר הזקנה, המרמיטה ששירתה אצלם. לפני כל אחד מהם עמדה קערה של מרק חם וטעים. כי כפי שהנכם יודעים, החזירים האלה היו עשירים מאוד ויכלו לקבל כל דבר שרצו ולכן במזג אוויר קר הם אהבו לאכול מרק חם, והוא טעם להם מאוד.

באותו הלילה סנוגאל, שהיה הקטן ביותר, התחיל כתמיד לאכול ראשון. אך עוד לא הכניס את כף המרק הראשונה לפה, כשנשמעה דפיקה בדלת.

דיגאר הזקנה יצאה לראות מי זה דופק
בדלת וכעבור רגע חזרה, עצובה מאוד.
"מה קרה?" שאל גרונטאל, שתמיד דיבר
ראשון כי היה הבכור "מי זה?"
"בבקשה אדוני" ענתה דיגאר "זה רק
הסנאי האדום שמבקש לקבל דבר מה
לאכול. הוא מספר שפעם, נתקל בקן של
בולבול על עץ האלון, נפגע ברגלו וצלע ולכן
לא הספיק לאסוף די אגוזים לחורף. הוא גמר
את הכל ועכשיו הוא רעב מאוד ואינו יכול
למצוא יותר אוכל. אולי אוכל לתת לו
להיכנס? בבקשה אדוני."
"לא" ענה גרונטאל בחומרה "אנו לא
מאכילים קבצנים בביתנו. אמרי לו שילך
למישהו אחר. אנו זקוקים לכל המרק שלנו
לעצמנו."

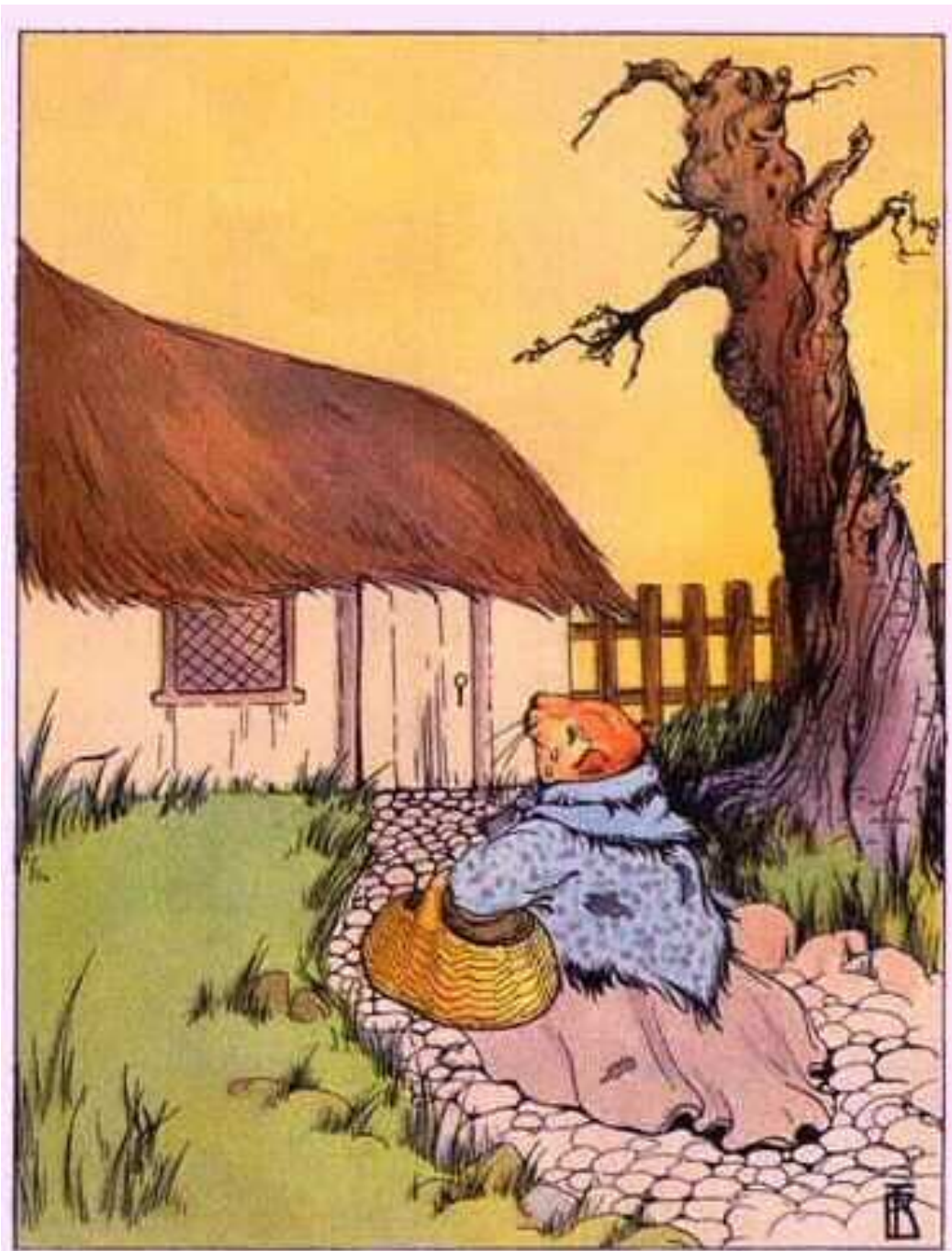

"הוא לא יקבל את המרק שלי!" אמר
סנופאל, כשהוא אוחז חזק את הקערה שלו.
"האם הוא ייקח ממני את המרק?" שאל
סנוגאל "לא אתן לו אותו!" והוא התחיל
לבכות.

אבל זנבון הושיט לה את הקערה שלו.
"קחי זאת לסנאי המסכן" אמר "הוא צריך
את זה יותר ממני. ואמרי לו גם שיוכל הלילה
לישון במיטה שלי."

דיגאר הביאה את קערת המרק של זנבון
לסנאי האדום והזמינה אותו ללון אצלם, אבל
גרונטאל וסנופאל וסנוגאל כעסו מאוד.

קרה שבערך באותו הזמן ארבעה החזירים
קנו לעצמם מעילים חדשים, כי הרי הם היו
כל כך עשירים שיכלו לקנות בגדים כמה
שרק רצו. לכל אחד מהם היה עכשיו מעיל
אדום קטן מקושט בתחרת זהב, וכשהם
לבשו אותם הם נראו באמת יפים מאוד.

אחרי כמה ימים, כשהם ישבו בבית
במעילים שלהם, נשמעה דפיקה בדלת.
כשדיגאר הזקנה הלכה לפתוח ראתה ששם
עומדת אמא חזירת-ים הקטנה. היא הייתה
דודנית רחוקה שלהם וכל ארבעה החזירים
היו צריכים לעזור לה, אבל היא הייתה בכל
זאת עניה מאוד. אמרו שזה כי היו לה ילדים
כל כך רבים. גרונטאל וסנוגאל וסנופאל לא
אהבו אותה כי היא הייתה תמיד לבושה
בבגדים מרופטים. רק זנבון ריחם עליה
והשתדל להיות טוב אליה.
"מה קרה עכשיו?" שאל בחומרה גרונטאל
כשדיגאר חזרה לחדר "מי שם?"
"בבקשה אדוני" ענתה דיגאר "זו רק
הדודנית שלך המסכנה, חזירת-ים. היא
אומרת שהשנה יש לה הרבה ילדים חדשים
והיא לא יכולה למצוא מספיק בגדים עבורם.

היא מבקשת לדעת אולי יש לכם מעילים
ישנים שאינכם לובשים יותר. יש חור גדול
בסודר שלה ושמלתה קרועה. היא באמת
זקוקה לכך והנה אצלכם ישנם המעילים
הכחולים הישנים. אולי אתן לה אותם?"
"לא!" ענה גרונטאל "אנו זקוקים לכל
הבגדים שלנו בשביל עצמנו. אמרי לה ללכת
הביתה ולא להטריד אותנו."
"המעיל החדש האדום שלי הוא יפה מדי
בשביל אחד הילדים שלה" אמר סנופאל
"ואת הכחול הישן אני צריך גם כן."
"האם היא תיקח את המעיל החדש שלי?"
קרא סנוגאל "לא אתן לה!" והוא התחיל
לבכות.
אבל זנבון פשט את המעיל האדום שלו,
זה עם תחרת זהב.
"הנה דיגאר" אמר "קחי זאת לחזירת-ים,
ותני לה גם את הכחול שלי. היא זקוקה לכך
יותר ממני."

דיגאר לקחה את שני המעילים ונתנה אותם לאמא חזירת-ים, וזו חזרה הביתה מאושרת ממש. אבל גרונטאל וסנופאל וסנוגאל כעסו מאוד על זנבון ולא יכלו יותר לסלוח לו.

"למה אתה עושה שטויות כאלה" קראו "נתת את קערת המרק שלך ואת המיטה שלך ועכשיו גם את המעילים היפים שלך. אין לך כבר שום דבר ממש שלך. אינך מתאים לחיות איתנו יותר."
והם גירשו אותו מהבית.

וכך זנבון יצא לעולם הרחב כדי לחיות לבדו. לא היה לו בית ולא כסף ולא בגדים. אבל היו לו ידידים רבים וכולם אהבו אותו, כי הוא לא היה אנוכי כמו אחיו. וכשידידיו שמעו שזנבון הוא בצרה, באו לעזור לו.

הבונים בנו לו בית יפה לא רחוק מזה שלהם. הדבורה פומבאל הביאה לו דבש לאכול, והתרנגול הלבן הגדול שלח לו קצת גרעינים מדי יום.

כל הידידים עזרו לו כך שהוא היה עכשיו
עשיר יותר מכל אחד מהאחים שלו.
עכשיו הוא היה יכול לעשות מה שרק רצה
ולכן הוא הכין מסיבה גדולה לחברים שהיו
כל כך טובים כלפיו. נערכה מסיבה גדולה, כי
זנבון הזמין את כולם, עשירים ועניים כאחד.
כולם באו ונהנו מאוד במסיבה.
גרונטאל וסנופאל וסנוגאל שמעו על כך
ולא אהבו זאת. לכן הם החליטו לערוך
מסיבה משלהם. הם עשו מסיבה גדולה יותר
מזו של זנבון, אבל היא עלתה להם כסף רב,
כך שאחריה הם כבר לא היו עשירים כמו
קודם. חוץ מזה, מי שהוזמן חייב היה ללבוש
בגדים יפים ולדאוג שלא יפגעו, כך
שהאורחים לא נהנו בכלל!

אבל זנבון תמיד השתדל לעשות דברים טובים לכולם והדבר היפה ביותר שעשה הוא גן ילדים. הוא דאג שכל ילדי החיות ייהנו בגן הייתה שם רחבה עליה יכלו הקטנים לרקוד ולשחק, וגם הרבה ניר אדום, כחול וירוק כדי לחתוך ולהדביק וגם חול שאפשר היה לבנות ממנו ארמונות. למעשה היה זה גן ילדים כפי שכל גן ילדים צריך להיות והחיות הקטנות אהבו מאוד לבוא לשם.

באו דובונים חומים קטנים, זנב הצמר ובוני וארנבות קטנות אחרות. אמא אווזה שלחה גם את הגוזלים שלה וחזירת-ים תיקנה את בגדי כל ילדיה כדי שיוכלו לבוא ולא יישארו בבית.

וחוץ מזה זנבון נתן לאכול דברים טובים לכל אלה שהיו רעבים, ובגדים לכל אלה שהיו עניים ומי שהיה עייף יכול היה לישון בביתו.

"בבקשה, זנבון" אמרו "אנו מצטערים על כל שעשינו. ואם תיתן לנו לבוא ולחיות איתך נסכים שתעשה כל מה שתרצה כי אנו רואים שצדקת במעשיך ואנו רוצים להיות כמוך!" "טוב, אם כך, אתם יכולים להיכנס" אמר זנבון.

וכך גרונטאל וסנופאל וסנוגאל באו לחיות עם זנבון ולמדו לא להיות אנוכיים. והם כל כך השתדלו ללמוד שבסוף הפכו לחזירים טובים מאוד וכולם אהבו אותם.

והדבר המוזר ביותר היה שככל שהוא נתן יותר הוא נעשה עשיר יותר.

אבל על כל דבר שעשה זנבון, גרונטאל וסנופאל וסנוגאל רצו לעשות דבר גדול יותר. והם ערכו כל כך הרבה מסיבות ואכלו כל כך הרבה דברים טובים ויקרים וקנו כל כך הרבה בגדים יפים שבסוף הוציאו את כל הכסף שהיה להם, ולא נשאר להם כלום. וגרונטאל וסנופאל וסנוגאל לא ידעו מה לעשות, כי לא היו להם ידידים כלל. הרי הם היו כל כך אנוכיים שאף אחד לא אהב אותם. ואז, כשלא יכלו כבר לעשות דבר הם באו לביתו של זנבון ודפקו בדלת.